

พระครูพัฒนบุรีโรทกิจ (หลวงพ่อปาน) วัดบางเหี้ย

ประวัติหลวงพ่อปาน อุดตปญฺโญ วัดมงคลโคธาวาส

หลวงพ่อปานเป็นชาวบางบ่อ ท่านเกิดที่ คลองนางโหลง ตำบลบางเหี้ย (ตำบลคลองด่านในปัจจุบัน) จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๖๘ ตาเป็นคนจีนชื่อ เขียว ยายเป็นคนไทยชื่อ ปิ่น บิดามีเชื้อจีน ชื่อ "ปลื้ม" มารดาเป็นคนไทย เป็นลูกสาวคนโตของยายปิ่น ชื่อ "ตาล" อาชีพทำป่าจากครอบครัวของท่านอยู่ที่หมู่บ้านโคกเศรษฐี มีพี่น้องร่วมบิดามารดา ๕ คน ท่านเป็นบุตรคนที่ ๓

คนที่ ๑ ชื่อ นายเทพย์	คนที่ ๒ ชื่อ นายทัต
คนที่ ๓ ชื่อ นายปาน (หลวงพ่อปาน)	คนที่ ๔ ชื่อนายจันทร
คนที่ ๕ ชื่อนางแจ่ม	

ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ตราพระราชบัญญัตินามสกุลขึ้นใช้ ลูกหลานของหลวงพ่อปาน ได้ใช้ชื่อของบรรพบุรุษมาตั้งเป็นนามสกุลว่า "หนูเทพย์"

เมื่อตอนเป็นเด็ก บิดามารดาได้นำไปฝากไว้กับท่านเจ้าคุณศรีศากยมุนี เจ้าอาวาสวัดอรุณราชวราราม (วัดแจ้ง) เพื่อให้เรียนหนังสือไทย ต่อมาไม่นานเจ้าคุณได้ให้บรรพชาเป็นสามเณร ต่อมาท่านได้สึกจากเณร มาช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพทำจากและตัดฟันไปขายเป็นอาชีพประจำ ท่านเป็นผู้มีนิสัยอดทนหนักเอาเบาสู้ ทำให้พ่อแม่เบาใจมาก เมื่อยังเยาว์ ท่านได้ใช้ชีวิตแบบชาวชนบทคนธรรมดา

ครั้งเมื่อเติบโตสู่วัยหนุ่ม เริ่มมีจิตปฏิบัติพิศุภกัมมในเพศตรงข้ามตามวิสัยปุถุชน วันหนึ่งท่านได้ตัดสินใจไปบ้านสาวคนรัก แต่พอล้างเท้าก้าวขึ้นบันได เกิดอัศจรรย์ขึ้นบันไดไม้ตะเคียนอันแข็งแรงพลันหลุดออกจากกัน ทำให้ท่านพลัดตกจากบันได ท่านจึงคิดได้ว่าเป็นกลางสังฆมณฑลบอกถึงการสิ้นวาสนาในทางโลกเสียแล้ว เมื่อกลับถึงบ้านจึงครุ่นคิดตัดสินใจอยู่หลายวัน ผลที่สุดจึงตัดสินใจออกบวช

เมื่ออายุครบบวชจึงได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุอยู่ที่วัดอรุณราชวรารามนั่นเอง โดยมีท่านเจ้าคุณศรีศากยมุนีเป็นพระอุปัชฌาย์ (บางแหล่งข้อมูลว่า นามฉายาของท่านคือ อคฺคปณฺโณ) ท่านศึกษาด้านวิปัสสนากรรมฐาน รวมถึงไสยศาสตร์ ท่านได้รับการถ่ายทอดจากคณาจารย์หลายองค์จนเชี่ยวชาญ ภายหลังได้ย้ายมาจำพรรษาที่วัดบางเหี้ยนอก ปัจจุบัน เรียกว่า วัดมงคลโคธาวาส โดยมีพระที่เป็นสหายนิตตามมาด้วยองค์หนึ่งชื่อ หลวงพ่อเรื่อน หลังออกพรรษาท่านและพระเรื่อนเริ่มออกธุดงค์ไปสถานที่ต่าง ๆ

หลวงพ่อเรื่อน

หลวงพ่อปาน

หลวงพ่ออิม

หลวงพ่อปานและหลวงพ่อเรื่อนได้ตัดสินใจเดินทางไปจนถึง "วัดอ่างศิลา" อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี และได้ฝากตัวเป็นสานุศิษย์ของ "หลวงพ่อแดง" เจ้าอาวาสวัดอ่างศิลา โดยศึกษาด้านวิปัสณาธุระ ไสยเวทย์ มนต์ต่าง ๆ จนเชี่ยวชาญและสร้างชื่อเสียงให้หลวงพ่อปานเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะ "เขี้ยวเสือโคร่ง" ซึ่งแกะเป็นรูปเสือนั่ง" เมื่อมีความเชี่ยวชาญแล้วจึงได้อำลาพระอาจารย์ "หลวงพ่อแดง" มาพำนักอยู่ที่วัดบ้านเกิดตนเองพร้อมด้วยพระอาจารย์เรื่อน เพื่อนสหาย ณ วัดบางเหี้ย (ปัจจุบันคือวัดมงคลโคธาวาส) และดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสโดยมีหลวงพ่อเรื่อนเป็นรองเจ้าอาวาส ซึ่งทั้งสองรูปได้ปกครองพระลูกวัดทั้งด้านการศึกษาและการปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดมาตลอด

จนกระทั่งในปี พ.ศ.๒๔๕๒ ประตูนํ้าที่กั้นแม่น้ำบางเหี้ย หรือประตูนํ้าชลหารพิจิตรในปัจจุบัน ได้เกิดรั่วไม่สามารถปิดกั้นนํ้าให้อยู่ได้ ไม่ว่าจะช่างจะซ่อมอย่างไร จนกระทั่งข้าราชการในท้องถิ่นได้นำความขึ้นกราบทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ ให้ทรงทราบ เพื่อขอพืงพระบารมีพระองค์ท่านระหว่างที่ประทับอยู่ที่ประตูนํ้าบางเหี้ยเป็นเวลา ๓ วันนั้น พระองค์ได้รับสั่งให้นิมนต์หลวงพ่อปานเข้าเฝ้าฯ เพื่อไต่ถามเรื่องต่าง ๆ โดยขณะที่หลวงพ่อปานเดินทางเข้าเฝ้าฯ นั้นได้ให้เด็กชายป๊อด ถือพานใส่เขี้ยวเสือที่แกะเป็นรูปเสือไปด้วยซึ่งสมัยนั้นแกะจากเขี้ยวเสือจริง ๆ เมื่อไปถึงที่ประทับ หลวงพ่อได้เรียกเอาพานใส่เขี้ยวเสือจากเด็กชายป๊อดที่ถืออยู่ แต่พบว่าไม่มีเขี้ยวเสืออยู่ในพานแล้วโดยเด็กชายป๊อดบอกว่าเสือกระโดดลงนํ้าระหว่างทางจนหมดแล้ว

รัชกาลที่ ๕

หลังจากหลวงพ่อบานทรabajingได้ให้นำเอาดินเหนียวมาปั้นเป็นรูปหมู แล้วเสียบไม้แกว่งล่อเสือขึ้นมา
จากน้ำตอเบื้องพระพักตร์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ซึ่งประทับทอดพระเนตรอยู่
ตลอด จนถึงกับตรัสกับหลวงพ่อบานว่า "พอแล้วหลวงตา"

สำหรับเขี้ยวเสือหลวงพ่อบานนั้นได้จัดทำด้วยช่างแกะถึง ๖ คน จึงมีรูปร่างไม่เหมือนกันมีทั้ง อ้าปาก
หุบปาก โดยช่างทั้งหมดจะเอาแมวมาเป็นต้นแบบในการแกะ

พระราชนิพนธ์ ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เรื่อง "เสด็จประพาส มณฑลปราจีน"
ได้เล่าถึงพระปานไว้ว่า

“พระครูปานมาหาด้วย พระครูปานรูปนี้นิยมกันในทางวิปัสสนา และธุดงค์ควัตร มีพระสงฆ์วัดต่างๆ
ไปธุดงค์ด้วยสองร้อยสามร้อย แรกลงไปประชุมที่วัดบางเหี้ย มีสัปบุรุษที่ศรัทธาเลื่อมใสช่วยกันเลี้ยง
กินน้ำจืดที่มีไว้เกือบจะหมดแล้วก็ออกเดินทาง ที่เดินนั้นลงไปบางปลาสร้อย แล้วจึงเวียนกลับขึ้นไป
ปราจีน นครนายก ไปพระบาท แล้วเดินลงมาทางสระบุรี ถ้ามาตามทางรถไฟ แต่ไม่ขึ้นรถไฟ เว้นแต่
พระที่เมื่อยลำเจ็บไข้ ผ่านกรุงเทพฯกลับลงไปบางเหี้ย ออกเดินทางอยู่ในแรมเดือนยี่ กลับไปวัดอยู่ใน
ราวเดือนห้าเดือนหก ประพฤติเป็นอาจิณวัตรเช่นนี้มา ๔๐ ปีแล้ว

คุณวิเศษที่คนเลื่อมใสคือ ให้ลงตะกรุด ด้ายผูกข้อมือ รตนน้ำมนต์ ที่นิยมกันมากคือ เขี้ยวเสือแกะเป็นรูปเสือ เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง ฝีมือหายาบๆ ชาวที่รำลือกันว่า เสือนั้นเวลาจะปลุกเสก ต้องใช้หมู ปลุกเสกเป่าไปซื้อไร เสือนั้นกระโดดลงไปเนื้อหมูได้ ตัวพระครูเองเห็นจะได้ความลำบาก เหน็ดเหนื่อยในการที่ใครๆ กวนให้ลงโน่นลงนี่ เขาว่าบางทีก็หนีไปอยู่ในป่าช้า ที่พระบาทฯ (สระบุรี) ก็หนีไปอยู่บนเขาโพธิ์ลังกา คนก็ยังตามไปกวนไม่เป็นอันหลับอันนอน แต่บริวารเห็นจะได้ผลประโยชน์ ในการทำอะไรๆ ขาย เวลาแย่งชิงก็ขึ้นไปถึง ๓ บาท ว่า ๖ บาทก็มี ได้รูปเสือนั้นแล้วจึงไปให้พระครูปลุกเสกสังเกตดูอัธยาศัยเป็นคนแก่ใจดี มีกิริยาเรียบร้อย อายุ ๗๐ แล้วยังไม่แก่มาก รูปร่างลำสันใหญ่โต เป็นคนพูดน้อย มีคนมาช่วยพูด"

จะเห็นว่า ในพระราชนิพนธ์ “เสด็จประพาสเมืองปราจีน” ได้เล่าถึง “พระปาน” อย่างละเอียด สิ่งสำคัญยิ่งก็คือ เครื่องรางเขี้ยวเสือที่ทำเป็นรูปเสือ ในขณะที่ท่านมีชีวิตอยู่ ราคาเช่าตัวละ ๑ บาทบ้าง ๓ บาทบ้าง ๖ บาทบ้าง ซึ่งเป็นราคาที่สูงมากในสมัยนั้น

ต่อมาท่านได้ไปเรียนวิปัสสนากับพระอาจารย์ที่วัดสมณะ จังหวัดชลบุรีด้วย

หลวงพ่อบาน เป็นพระภิกษุที่ปฏิบัติธรรมวินัยเคร่งครัด กิจของสงฆ์หลวงพ่อบานปฏิบัติเป็นประจำทุกวัน อีกประการหนึ่งคือนำ พระสงฆ์ออกบิณฑบาตทุก ๆ เช้า นอกจากเจ็บป่วยแล้วท่านปฏิบัติเป็นประจำทุกวัน อีกประการหนึ่ง คือนำพระสงฆ์สวดมนต์เข้าเฝ้าที่หอสวดมนต์เป็นประจำทุกวัน และสวดมนต์เป็นคัมภีร์หรือผูกเป็นเล่มเป็นวัน ๆ ไป กระทั่งสวดปาฏิโมกข์ เหตุดังนี้ในสมัยนั้น พระลูกวัดของท่านจึงสวดมนต์เก่งมาก

ด้านสาธารณประโยชน์ หลวงพ่อบานเป็นผู้ดำเนินการสร้างถนนจากคลองด่านไปบางเพรียง ถนนจากวัดมงคลโคธาวาสไปวัดสว่างอารมณ์ ถนนจากวัดมงคลโคธาวาสจรดคลองนางหงษ์ ถนนแต่ละสายปัจจุบันได้พัฒนาเป็นถนนถาวรและใช้สัญจร ไปมาจนถึงทุกวันนี้

พระครูพิพัฒน์นิโรธกิจ (หลวงพ่อบาน)

ด้านความศักดิ์สิทธิ์อิทธิฤทธิ์ของหลวงพ่อนั้น เป็นที่เลื่องลือกันทั่วไป เป็นพระอาจารย์ที่มีญาณแก่กล้าชื่อเสียงโด่งดังในสมัยรัชกาลที่ ๕ เครื่องรางของขลังของท่านเป็นที่เลื่อมใสศรัทธามากและสืบเสาะหากันจนทุกวันนี้ ท่านคร่ำเคร่งทางวิปัสสนามากและ อดทนอยู่เสมอ ด้วยคุณความดีและคุณธรรมอันสูงส่งของหลวงพ่ที่ได้ประกอบขึ้นไว้ แต่ครั้งท่านยังมีชีวิตอยู่ ราษฎรในตำบลใกล้เคียง กระทั่งต่างอำเภอและต่างจังหวัดพากันเคารพนับถือและรำลึก ถึงหลวงพ่อย่างไม่มีเสื่อมคลาย

ก่อนที่หลวงพ่อบานจะมรณภาพนั้น ประชาชนที่มีความเคารพบูชาหลวงพ่ ได้พร้อมใจกันหล่อรูปท่านขึ้นมาองค์หนึ่ง ขนาดเท่าองค์จริง เพื่อไว้เป็นที่เคารพบูชา เพราะหลวงพ่ไม่ค่อยได้อยู่วัด ท่านมักจะเดินธุดงค์ไปในที่ต่างๆ เป็นประจำ จะได้กราบรูปหล่อแทนตัวท่าน แต่เมื่อหล่อรูปแล้วท่านก็ไม่ค่อยจะเข้าวัด ท่านมักจะปลีกตัวไปจำวัดที่พระปฐมเป็นประจำ การที่ท่านไม่ยอมเข้าวัดของท่านนั้น อาจเป็นเพราะท่านรู้ล่วงหน้าว่าถึงคราวจะหมดอายุขัยแล้ว ท่านจึงต้องการความสงบในการพิจารณาธรรม แต่ท่านก็ไม่ได้บอกกับใครๆ เมื่อญาติโยมอ่อนวอนมากๆ เข้า ท่านก็บ้ายเบี่ยงไปว่า “เข้าไปไม่ได้ อ้ายดำมันอยู่ ขึ้นเข้าไปอ้ายดำมันจะเอาตาย” คำว่า “อ้ายดำ” หมายถึงรูปหล่อของท่านนั่นเอง

รูปหล่อพระครูพิพัฒนนิโรธกิจ (หลวงพ่อปาน)

ปัจจุบันนี้รูปหล่อของท่านก็ยังประดิษฐานอยู่ที่วัดมงคลโคธาวาส (วัดคลองด่าน หรือวัดบางเหี้ย) คืออยู่ที่กุฏิของหลวงพ่อซึ่งได้จัดสร้างขึ้นใหม่ และปรากฏความศักดิ์สิทธิ์มากมาย น้ำมนต์ที่หน้ารูปหล่อของท่านก็มีคนนำไปดื่ม และทองคำเปลวที่รูปหล่อก็มีคนนำไปปิดที่หน้าผาก เพื่อรักษาโรคได้ผลมาแล้วมากมาย

ด้านสมณศักดิ์ หลวงพ่อปาน ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็น "พระครูพิพัฒนนิโรธกิจ"

ท่านมรณภาพเมื่อ วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๔๕๓ เวลา ๔ ทุ่ม ๔๕ นาที พระราชทานเพลิงศพ เมื่อวันอาทิตย์ ที่ ๙ เมษายน พ.ศ.๒๔๕๔

ประวัติหลวงปู่ปาน วัดมงคลโคธาวาส

โดย ปรีศนา ประชากร (ปกม อาจสาคร)

ในบรรดาเกจิอาจารย์ที่สำคัญของประเทศหลวงปู่ปานแห่งวัดคลองด่านนับว่ามีชื่อเสียงมิได้น้อยหน้ากว่าผู้ใด ความศักดิ์สิทธิ์ขององค์ท่านยังเล่าลือสืบเนื่องมาจนถึงยุคปัจจุบัน

หลวงปู่ปานเกิดที่บ้านตำบลคลองด่าน (ตำบลบางเหี้ยในอดีต) จังหวัดสมุทรปราการ มีปู่ชื่อ เขียว ย่าชื่อ ปิ่น โยมผู้ชายชื่อ ปลื้ม โยมผู้หญิงชื่อตาล ท่านมีพี่น้องร่วมอุทรหลายคน แต่ไม่มีความสำคัญ ประวัติจึงถูกลืมเลือนไป หลวงปู่ปานชาตะใน ปีพ.ศ.๒๓๗๐ มรณภาพในปี พ.ศ.๒๔๕๔ สิริรวมอายุได้ ๘๔ ปี

ในเมื่อสมัยยังเยาว์วัย ท่านได้ใช้ชีวิตแบบลูกทุ่งชนบท ครั้นแตกพานบรรลุนิติภาวะ ๑๕ ปีปลาย เริ่มมีจิตปฏิพัทธ์ผูกพันในเพศตรงข้ามตามบุถุชนวิสัย วันหนึ่งท่านได้ตกแต่งเนื้อตัวเสียหล่อเหลา ดันดันไปจนถึงบ้านสาวรัก แต่พอล้างเท้าก้าวอย่างขื่นขื่นบันไดบ้านเท่านั้นเกิดอัศจรรย์ขึ้น บันไดไม้ตะเคียนอันแข็งแรง พลันหลุดออกจากกัน ท่านต้องพลัดตกจากบันได ท่านคิดว่าเป็นลางสังหรณ์ว่าสิ้นวาสนา ในทางนี้เสียแล้ว จึงเดินทางกลับบ้านและครุ่นคิดตัดสินใจอยู่หลายวัน ผลที่สุดตัดใจใช้ชีวิตในพระบวรพุทธศาสนา

จากนั้นจึงกล่าวคำอำลาญาติโยม สะพายย่ามเดินทางจากบางเหี้ย สู่จุดหมายปลายทาง คือ วัดอรุณราชวราราม ธนบุรี นับได้ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ในทางพรหมจรรย์อย่างยิ่งผู้หนึ่ง ได้ฝากตัวบรรพชาเป็นสามเณรเล่าเรียนอักษรสมัย พระบาลีมูลกัจจายน์ พร้อมทั้งปฏิบัติในด้านวิปัสสนาธุระ จวบจนอายุย่างเข้าเกณฑ์จึงได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ โดยพระคุณเจ้าพระศรีศากยมุนีเป็นองค์อุปัชฌาย์

พระอาจารย์แดง วัดอ่างศิลา ชลบุรี

ครั้งร่ำเรียนวิทยาการจนเชี่ยวชาญแก่กล้า ท่านได้ชักชวนพระภิกษุเรื้อน ซึ่งเป็นสหธรรมมิกัรร่วมสำนัก เดินทางท่องเที่ยวแสวงหาสำนักอาจารย์ เพื่อร่ำเรียนวิชาให้แก่กล้ายิ่งขึ้น ได้ตั้งต้นไปจนถึงวัดอ่างศิลา อำเภอเมืองชลบุรี ฝากตัวเป็นสานุศิษย์ของหลวงปู่แดง เจ้าอาวาส ได้เรียนและศึกษาวิทยาการแขนงต่างๆ ในด้านวิปัสสนาธุระ ตลอดทั้งไสยเวทย์จนเชี่ยวชาญ และที่ลือชาปรากฏเป็นอมตะก็คือเชี่ยวชาญเครื่องซึ่งแกะเป็นรูปเสื่อนั่งและหลวงปู่เรื้อน ก็ได้ศึกษาพร้อมกัน เพียงแต่ไม่ขลังเท่าหลวงปู่ปาน อันความขลังและศักดิ์สิทธิ์นั้นนัยว่า จะล้ำหน้าหลวงปู่แดงองค์ปรมาจารย์ด้วยซ้ำไป

อันอิทธิฤทธิ์ของปรมาจารย์หลวงปู่แดงนั้นนับว่าไม่เบา เล่ากันสืบต่อมามีว่า ครั้งหนึ่งมีนายคชบาลนำโขลงช้างมาจากจังหวัดสุรินทร์ เข้าอาศัยพักในวัดอ่างศิลาและนำโขลงช้างไปเลี้ยงโดยมิบอกเล่าแก่สืบแก่ผู้ใด นอกจากนั้นยังอวดศักดาอิทธิฤทธิ์โดยใช้ขวานถากเสาศาลามาใช้ทำพินहुงข้าวเสียอีกด้วย ในลักษณะการคือใช้ขวานถากหน้าแข้งเล่น แต่ดันไปถากเอาเสาศาลาจนปี่ปน ทั้งยังปล่อยโขลงช้างให้เหยียบย่ำบริเวณไร่กล้วย ซึ่งใช้อาศัยเป็นภัตตาหารหล่อเลี้ยงพระภิกษุสามเณรในวัดยามอัถคัดขาดแคลน ปรมาจารย์หลวงปู่แดง พิจารณาเห็นว่านายคชบาลผู้นี้ถือดีว่ามีวิชาแก่กล้า ปราศจากสัมมาคารวะ ชอบแต่ข่มเหงผู้คนจนติดเป็นนิสัยสันดาน จำอาตมาต้องสั่งสอนให้ละพยศ คลายมัจฉาทิฎฐิลงบ้าง คิดแล้วท่านจึงนำกะลามาพะรวัวใบเล็กๆ ใบหนึ่งมาครอบโขลงช้างไว้ ฝ่ายนายคชบาลครั้นอิมข้าวอิมปลาแล้วมองไม่เห็นโขลงช้าง ไม่ทราบว่ามันหนีไปเที่ยวทางใด ตัวหรือก็ออกใหญ่โต เพียรค้นหาสักเท่าใดก็ไม่พบ หนึ่งวันสองวันก็ร้อนใจ กระสับกระส่าย ในที่สุดก็คิดเฉลียวใจ จึงนำดอกไม้ธูปเทียนไปขอขมาหลวงปู่แดง และยินยอมรับสร้างเสาศาลาใช้ให้ดีเหมือนสภาพเดิม ปรมาจารย์หลวงปู่แดงจึงเดินไปสู่ป่ากล้วย เปิดกะลามาพะรวัวพลิกหงายขึ้น พบลูกหนูตัวเล็กๆ สี่ตัวคลานตัวมเตี้ยมออกมาด้วยอาการอิดโรยและแล้วมันพลันกลับกลายเป็นช้างสารตัวมหึมาถึงสี่เชือก ยิ่งความศรัทธาและเกรงกลัวแก่นายคชบาลผู้นั้นเป็นอย่างยิ่ง และหลังจากการซ่อมเสาศาลาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็รีบเดินทางต่อไปโดยมิรีรอ

หลวงปู่ปานและหลวงปู่เรือนสำเร็จวิชาตามปรารถนาแล้วก็อำลาองค์ปรมาจารย์ กลับคืนสู่มาตุภูมิ เข้าทำนุบำรุงรักษาอยู่ ณ วัดบางเหี้ย ในปัจจุบันชาวบ้านนิยมเรียกว่า วัดบนคลองด่าน ทำเนียบวัดทางราชการ เรียกว่า วัดมงคลโคธาวาส มีช้ามินาน หลวงปู่ปานได้รับตำแหน่งเจ้าอาวาสครองวัด หลวงปู่เรือนเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาส

จากคำโบราณที่เรียกว่า บางเหี้ยนั้น เพราะทำเลเดิมเป็นคลองน้ำเค็ม สองฟากฝั่งบริบูรณ์ไปด้วยป่าจาก แสม โกงกาง กระจับปี่ เจ้าตระกูลไดโนเสาร์ พวกเหี้ยตะกวดนับว่าชุกชุมเป็นเอกะ ปัจจุบันแม้จะถูกล่าตัวไปถลกหนังขาย ก็ยังเป็นสิ่งน่าฆ่าชั้น คือได้ถูกร้านชำในตลาดคลองด่านมีเจ้าพวกนี้อาศัยกันยั่วเย้าทีเดียว น่าสงสารมัน มิทราบจะไปทางไหน อยู่กันมานานนมจนตัวโตเกือบจะเท่าจระเข้แล้ว มันก็คือสัตว์โลกธรรมดา และยังดีกว่าคนบางคนที่สมมุติตนว่าเป็นสัตว์อันประเสริฐด้วยซ้ำไป เพราะมันไม่เคยเบียดเบียนสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้ใดเลย มีนิยายเล่ากันสืบต่อมาว่า ยังมีเศรษฐีผู้หนึ่ง ร่ำรวยมหาศาล มีเงินทองล้นเหลือจนรำคาญ จึงนำทองคำบริสุทธิ์มาหล่อเป็นรูปสัตว์ตระกูลไดโนเสาร์ขนาดเท่าตัวจริงให้ลูกสาวลากเล่น ซึ่งพิจารณาแล้วเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะทองคำนั้นมีน้ำหนักเท่ากับน้ำ ๑๙ ส่วน คิดแล้วเป็นน้ำหลายปีบ เด็กลากไม่ไหวแน่ ถึงจะทำเป็นล้อเลื่อนก็ออกแรงจุดไม่ไหว นอกจากเด็กผู้นั้นเรียนวิชาเจ็ดช้างสาร

หลวงปู่ปานพระคณาจารย์นามอุโฆษลือลั่นไปทุกซอกมุมของประเทศ สมัยที่ผู้เขียนประจำอยู่อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม ในปี พ.ศ. ๒๔๙๓ พบชาวจีนอายุประมาณ ๗๐ ปีอพยพหลบภัยมาจากนครเวียงจันทน์ คุยให้ฟังว่า เคยเป็นคนเกิดในประเทศไทยนี้แหละ ต่อมาได้ไปหากินทางตัดเสื้อผ้าทางฝั่งลาว เมื่อเล็กๆ เคยเป็นเด็กวัดหลวงปู่ปาน ได้รับใช้ใกล้ชิดและเคยเห็นเหตุการณ์ต่างๆ พอจำได้คือ วันหนึ่งหลวงปู่เห็นว่าเด็กคนนี้ใจพอเอาได้ จึงชวนให้แกถือเสียมติดตามไปสู່ป่าช้าในเวลาวิกาล พอถึงหลุมฝังศพแห่งหนึ่ง หลวงปู่จัดแจงตอกหลักซึ่งสายสิญจน์ จุดเทียนเข้าเล่มหนึ่ง นั่งบริกรรม ชั่วโมงเดียว ดินที่หลุมศพค่อยๆ พังทลายออก ศพมัตตราสังหึ่งตายท้องกลมบวมอสิ่งฉิ่ง ลูก

ขึ้นนั่งได้ หลวงปู่พิจารณาด้วยอสุภกรรมฐานพักหนึ่ง แล้วบริกรรมอาคมขึ้นทันที ปรากฏว่าศพนั้นใหญ่ขึ้นได้ และสูงขึ้นสูงขึ้น แล้วมันก็ค่อยๆ ต่ำลงในลักษณะธรรมดา ยืนคางให้หลวงปู่ๆ ก็ใช้เทียนบริกรรมเล่มนั้นแห่เข้าที่คางเสียงดังฉี่เหม็นเขียว แล้วท่านก็รอน้ำมันพรายให้หยดลงในขวด ครั้นแล้วบังคับให้มันนอน ต่อจากนั้นใช้เสียมกลบจนเรียบร้อย

ทั้งนี้มิใช่หลวงปู่จะประพาศิตนเป็นหมอเสน่ห์ หาทางตกรอกอะไรหรอก เพราะตัดหน้านักเลงทางนี้ประการหนึ่ง เพื่อมิให้เป็นโพลภัยในวันหน้าและโดยปกติหลวงปู่ก็พยายามช่วยบำบัดผู้ที่เคราะห์ร้าย โดยถูกการกระทำด้วยวิชาชนิดนี้ เพราะมีดาวร้ายอยู่ในละแวกแถวถิ่นตำบลคลองด่าน ชื่ออาจารย์ทอง แก่งทางนี้และในที่สุดก็ตายไม่ดี ผู้เล่าเป็นเด็กวัด จิตใจแข็งแแกร่งกว่าเด็กชาวบ้านธรรมดา ถึงกระนั้นก็ถึงกับตัวแข็งและบางครั้งต้องล้มตาศาและเชื่อความสามารถของหลวงปู่ว่าต้องคุ้มครองตนได้เท่านั้นเอง การกระทำเช่นนี้ คล้ายกับเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังสีไปแกะเอาหน้าผากแม่มาคพระโขนงมาทำปิ่นหมอน เพื่อมิให้มันแผลงฤทธิ์ต่อไปเท่านั้นเอง

ครั้นตอนเช้าหลวงปู่ปานได้ชวนผู้เล่าไปที่ริมคลองน้ำเค็ม หยิบขวดน้ำมันพรายมาเปิดฝาจุกออก ใช้ไม้ขีดไฟแยงลงไปแล้วโยนทิ้งลงในน้ำ ปรากฏว่าไม้ขีดไฟก้านนั้นวิ่งทวนน้ำแลดูคล้ายปลากระทุงเหว แปลกจริงๆ และผู้เล่ายังประสพพบเห็นหลวงปู่ปานนั่งเสกน้ำพระปริตร มิใช่เตีอดปล่าน แต่พุ่งเป็นฝอยคล้ายน้ำพุให้ดูเล่น จึงเลื่อมใสในองค์ท่านมาก

โดยปกติหลวงปู่ปานเป็นผู้ที่พูดน้อย ประกอบด้วยเมตตาพรหมวิหารมีวาจาสิทธิ์ เป็นที่เคารพยำเกรงและเลื่อมใสแก่บุคคลผู้พบเห็น ทรงฌานสมาบัติขั้นสูง แลก็ในสมัยนั้นเป็นสมัยคั้งหวย กอ ขอ ท่านก็ไปให้คนทุกข์ยากแก่จนเสียมากต่อมาก จนเจ้ามือหวย หรือ ที่เรียกกันว่า ขุนบาล ต้องร้อนใจ มากกราบกรานฝากตัวเป็นสานุศิษย์ของหลวงปู่ เหตุการณ์ก็ค่อยบรรเทาเบาลง

รูปหล่อพระครูพิพัฒนนิโรธกิจ (หลวงพ่อปาน)

ในด้านวาจาสิทธิ์ ท่านพูดคำไหนมักจะเป็นไปตามปากพูด มี ศิษย์ผู้หนึ่งเป็นจีน มีนิสัยซุ่มซำม แอบไปซุ่มดูท่านฟังเสียอันศักดิ์สิทธิ์ ท่านดูว่า นี่จะบ้าหรือ เท่านั้นเอง นอกจากบ้าแล้วยังไป้อีกและจำที่ฟังเสียไม่ได้ ทนทุกข์ทรมานอยู่เป็น เวลาถึง ๔ ปี จึงหายเป็นปกติ ต่อจากนั้นมาท่านไม่ค่อยเอ่ยปากพูด และพยายามพูดแต่ สิ่งที่ดีๆ ไม่พยายามดูดำดูขาวใครอีก

กิจวัตรที่หลวงปู่จะขาดเสียมิได้คือการออกธุดงค์รุกขมูลเป็นประจำ หลังจากออกพรรษาแล้ว และมีสายสมทบเป็นจังหวัดๆ บางคราวมีมากประมาณ ๕๐๐ รูป หลวงปู่จะนำกองทัพธรรมออกเผยแผร์พระศาสนา มิใช่แจกของหาเงินหลอกชาวบ้าน ท่านมิได้มีจุดมุ่งหมายเช่นนั้น แต่คนก็เกาะเขี้ยวเสือเตรียมไว้แล้ว และนำไปถวายให้ท่านบรรจุวิทายาคม ท่านก็อนุเคราะห์ให้และไม่อยู่นาน เปิดโอกาสให้สดับธรรมและปฏิบัติทานมัยตามศรัทธาปสาทะ ก่อนออกเดินทางหลวงปู่ต้องประชุมอบรมทุกคราว และแบ่งสายไปตามทิศทางต่างๆ กัน ต่อเมื่อท่านโบกมือให้สัญญาณจึงจะออกเดินทางได้ และท่านต้องใช้วิจารณ์ญาณพระลูกแก้วเป็นรายองค์ด้วยความรอบคอบ

คราวหนึ่งท่านเรียกพระภิกษุลูกแถว ชื่อพระผิว บอกว่าคุณรีบเก็บกลดและธูปบริวารเตรียมตัวกลับวัดได้แล้ว ไม่ต้องเดินทางต่อ การเดินทางไปกับหลวงพ่อกันดูลำบากยิ่งนัก ไว้ให้ผู้ที่แข็งแรงเขาไปเถิด ทำเอาพระผิวต้องหลังน้ำตาด้วยความทุกข์โศกส่ำเสียดใจ แต่มีกล้าคัดค้านคำสั่งหลวงปู่ปรากฏว่าพอกลับถึงวัดได้เพียง ๒ วันก็มรณภาพด้วยไข้ทรพิษ แสดงว่าหลวงปู่ทราบด้วยอนาคตตั้งสญาณ พิจารณาทราบว่าพระผิวหมดอายุขัยเสียแล้ว แต่ไม่พูดให้เสียใจเท่านี้เอง ทั้งมิให้เป็นภารกิจอันยุ่งยากแก่การปฏิบัติธุกรรมจนเกินเหตุ

ทุกคราวในการออกรุกขมูล หลวงปู่เป็นต้องสั่งสาธุศิษย์เดินทางล่วงหน้าไปก่อนทุกคราว และล่วงหน้าไปก่อนนานๆ และทุกครั้งจะปรากฏว่าหลวงปู่ไปปักกลดคอยที่จุดนัดพบ นอนเฝ้าเตชคณน้ำชาด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม ยิ่งความฉงนสนเท่ห์แก่บรรดาสาธุศิษย์อย่างยิ่ง

หลวงปู่ปานผจญปีศาจไฟ

หัวหน้าคุมขบวนกองทัพธรรม จัดแบ่งออกเป็นหมวดหมู่ ได้แก่พระอาจารย์ อาวุโส เช่น พระอาจารย์ทัฬห หลวงปู่เรือน พระอาจารย์หลิม หลวงพ่อกนก แม่ทัพชอบไปเดี่ยวทุกครั้ง บางครั้งไปเจอฝูงควายคร้าว ยืนเบ็งชำเลื่องค้อนทักทายอยู่ฝูงใหญ่ตามลักษณะแห่งทรพี หัวหน้าคุมขบวนและคุ้มกันต้องถือเป็นหน้าที่ ใช้กระแสน้ำจิตบังคับหรือขอทางให้มันหนีไป ถ้าเจอฝูงช้างป่า เสือ หมี ก็จะต้องไม่ให้มีอันตรายเกิดขึ้น ซึ่งแต่ละท่านนั้นไม่เบาเลย

วันหนึ่งหลวงปู่ปานบินเดี่ยวเข้าในดงพญาเย็น ท่ามกลางบรรยากาศอันมืดมึน ได้เหลือบแลไปเห็นสิ่งประหลาดคล้ายตุ่มขนาดใหญ่เท่าควายสีดำ กลิ้งหลุนๆ เข้ามาทำท่าจะชนท่าน หลวงปู่จึงภาวนา พระคาถาประจำขาดเป่าไป สิ่งประหลาดหายวับไปกับตา ผู้รับการถ่ายทอดเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า หลวงปู่บริกรรมว่า พุทธังปัจจะขามิ ธรรมมังปัจจะขามิ สังขังปัจจะขามิ คิหิตาเรละ (อย่าเอาไปคิดพระเครื่องนะครั้นบอก สะบั้นหมด ขออย่าทำร้ายกัน)

หลวงปู่ปานเผชิญยอดคน

ครั้งหนึ่งหลวงปู่ปานได้จาริกธุดงค์ไปถึงอำเภอสคริมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี ถึงวัดโพธิศรี เห็นหลวงตารูปหนึ่งกำลังนั่งขึงกลองเพลอยู่ ไม่มีใครช่วย ด้วยปฏิบัติอันดีงาม หลวงปู่ปานมิได้รอช้า ตรงเข้าไปช่วยเหลือทันที จนเสร็จภารกิจ ครั้นแล้วหลวงตาได้นิมนต์หลวงปู่ปานขึ้นกุฏิ ฉันทน์น้ำร้อนน้ำชา ซึ่งสมบัติพระก็มีเพียงแค่นี้ ไม่ควรมีตุ้ยนุ้ยสะสมเปิบชีโคร่า เป็นการโลภเกินควร ขณะที่คุยกันอย่างออกรส หลวงตาได้ลงไปหยิบดินเหนียว มาปั้นคลึงเป็นก้อนเล็กๆ สองก้อน แล้วเหยียดออกไปนอกหน้าต่างกุฏิ ปรากฏเป็นเด็กหัวจุกขี่ม้าขาว ไล่จับนกเหยี่ยวในอากาศ หลวงปู่ปานหัวเราะชอบใจและลงจากกุฏิ บอกกับบริวารว่า พบคนดีเข้าให้แล้ว พลาญเปลื้องสังฆาฏิออกจากไหล่ม้วนเป็นก้อนกลม แล้วขว้างลงยังพื้นดิน กลายเป็นกระต่ายป่าฝูงใหญ่วิ่งเพ่นพ่านในลานวัด เด็กเล็กชอบใจพากันไล่จับ แต่จับไม่ได้แม้แต่ตัวเดียว ได้แต่ส่งเสียงเฮๆ ต่อมาหลวงปู่ออกธุดงค์ครั้งใดอดที่จะแวะไปเยี่ยมเยียนหลวงตารูปนั้นมิได้ และในที่สุดก็ชักชวนให้มาสร้างวัดอยู่ใกล้ๆ กัน ชื่อว่า วัดน้อย หลวงตาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส มีชื่อว่าหลวงพ่อดำ เก่งไม่แพ้หลวงปู่ปาน แต่ไม่ยอมสร้างของ บางครั้งคุยไปคุยมา หลวงปู่ปานควักผ้าเช็ดหน้าม้วนปาไปเป็นกระต่าย หลวงตาดำควักผ้าเช็ดหน้าขว้างเป็นแมวไล่กระต่าย ไล่เท่าไรก็ไม่ทัน

หลวงปู่ปานมีอารมณ์เยือกเย็นอยู่เสมอสมกับเป็นพระ คราวหนึ่งท่านสะพายย่ามออกจากวัด พบชายชราผู้หนึ่ง นั่งยองๆ ยกมือไหว้ บอกหลวงปู่ว่าเป็นผีร้ายขึ้นที่แขน กำลังจะไปหาหลวงปู่ช่วยปิดเป่าอยู่พอดี หลวงปู่ก็บอกว่าไม่ได้เอามิดฝ่าฝืนติดยามมา พลาญล้างลงในยามได้ของธูปอ่อนหนึ่งซอง ท่านสะบัดที่เดียวแข็งตัวใช้แทนมิดได้ แล้วกรีดลงบนผีร้าย ทำให้ผีแตกหนองทะลัก ท่านเป่าพรวดเดียว บอกว่าหาย รุ่งขึ้นต่อมาก็หายจริงๆ

ปกติหลวงปู่ปานชอบสร่งน้ำในลำคลอง ถ้ามีเด็กมาดูมากๆ ท่านจะมุดดำลง ไปในน้ำ อุ้มปลากะพงตัวใหญ่ขึ้นมาอุ้มเล่น ปลาที่ตื่นรนไปมาสั๊กพักท่านก็ปล่อยมันลงน้ำไป เรื่องนี้มีบ่อยครั้งและก็เป็นเช่นกระต่ายผ้าสบงของท่าน

ความเมตตาธรรมของหลวงปู่ปานเกิดเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นคราวหนึ่ง กล่าวคือ มีทหารเกณฑ์หลายคนหนีราชการทหารมาขออุปสมบทกับองค์ท่าน เนื่องด้วยเมตตาธรรมและ ไม่ขัดศรัทธาแก่ผู้บากหน้ามาหาที่พึ่ง หลวงปู่ได้จัดการให้ตามความประสงค์จนสำเร็จเรียบร้อย ต่อมาความได้รู้ไหลทราบไปถึงทางการ จึงได้รายงานพฤติการณ์มาทางคณะสงฆ์ พระสาสนโสภณ เจ้าคณะมณฑล จึงนิมนต์หลวงปู่ปานไปสอบสวนความจริงและกล่าวว่า ตามระเบียบการของคณะสงฆ์ ถือว่า จริยวัตรของพระอุปัชฌาย์นั้นจะอุปสมบทได้เฉพาะกุลบุตรที่ไม่มีพันธะผูกพันบุคคลซึ่งอยู่ในระหว่างโทษหลวงหลบหนีที่คุมขัง หนีราชการย่อมนบวชให้ไม่ได้

หลวงปู่ปานกล่าวแก่ว่า จะเป็นผู้ใดก็ตามเมื่อเกิดศรัทธาปสาทะ ในพระบรมพุทธศาสนาแล้ว ย่อมบวชได้ มีเรื่องปรากฏในสมัยพุทธกาลคือ อหิงสกะมาณพ ผู้ซึ่งปลิดปลงชีวิตมนุษย์มาแล้วกว่าเก้าร้อยเก้าสิบเก้าชีวิต จนได้รับฉายานามว่า องคุลีมาล คือผู้สวมมालย์นิ้วมือคน นับเป็นโจรแผ่นดิน มีความเลื่อมใสในคุณพระรัตนตรัย พระพุทธองค์ยังทรงประทานการอุปสมบทด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทาวิธี อาตมาได้รับพระราชทานสมณศักดิ์จากในหลวง ต้องนับว่าเป็นคนของหลวง กับการบวชให้กับคนของพระราชาก็จะนับเอาเป็นผิดได้ประการใด เจ้าคณะมณฑลได้ฟังดังนั้นก็สั่งกักบริเวณหลวงปู่ปานทันที

ฝ่ายฝูงชนครั้นได้ทราบข่าวก็พากันแห่แห่นหลังไหลไปเยี่ยมหลวงปู่ปานเป็นจำนวนมากและขอร้องเจ้าคณะมณฑลให้ปลดปล่อยหลวงปู่ ในที่สุดทนต่ออำนาจแห่งเสียงสวรรค์ไม่ได้ อีกประการหนึ่ง คำว่า หลวงปู่ปานเป็นคนของพระราชาก็กลัวตนเองจะมีผิดจึงตัดสินใจปล่อยหลวงปู่ปานเป็นอิสระภาพกลับสู่วัดเดิม พร้อมกับความยินดีของปวงชน

ก่อนที่หลวงปู่ปานจะมรณภาพ ประชาชนตำบลคลองด่านได้มีจิตศรัทธาร่วมแรง ร่วมใจกันหล่อรูปเหมือนขนาดเท่าตัวจริงขององค์ท่านเพื่อไว้เป็นที่สักการะบูชาในคุณงามความดี ครั้นท่านกลับจากธุดงค์พบเห็นเข้า ก็แสดงอาการไม่พอใจและกล่าวขึ้นว่า นั่นมันมิใช่รูปของอาตมา มันคือไอ้ดำใหญ่ให้นำไปทิ้งทะเลเสีย

ฝ่ายผู้ที่หล่อขึ้นก็มีความเสียดาย เพราะหล่อขึ้นด้วยความลำบากยากเย็นจะนำไปทิ้งเสียก็ดูอะไร จึงพากันเฉยเสีย หลวงปู่ก็เลยออกจากวัดบนไปพำนักอยู่ที่พระปฐม (พระปฐมนั้นก็คือ สถานที่แห่งหนึ่งในตำบลคลองด่าน สร้างขึ้นไว้เป็นที่พักแรมของพระธุดงค์เป็นการชั่วคราว) ท่านได้ทราบโดยวิถีนานแล้วว่า ปวงชนต้องการให้ท่านแยกกายทิพย์ มัจจุราชได้กรายมาเดือนแล้ว จักอยู่ต่อไปอีกไม่นาน เมื่อญาติโยมพากันมาอ้อนวอนหนักเข้า ท่านก็พูดบายเพียงว่า เข้าไปไม่ได้ ให้อ้ำมันอยู่ ชื่นเข้าไปให้อ้ำมันเอาตาย คำว่า "ให้อ้ำมัน" หมายถึงรูปหล่อแทนตัวท่านเอง ท่านถือว่ายังไม่ตาย เหตุไฉนจักต้องมีตัวแทน และจะอยู่ได้เพียงผู้เดียว หนึ่งไม่มีสอง ในที่สุดท่านกลับไปอยู่วัด ไม่นานก็ได้มรณภาพลงด้วยอาการอันสงบ

เสือหลวงปู่ปาน

เมื่อเล่าประวัติของหลวงปู่ปานแล้วไม่ได้กล่าวถึงเรื่องเสือของท่าน รู้สึกว่าจะไม่เป็นการสมบูรณ์เท่าที่ควร ขึ้นชื่อว่าเขี้ยวเสือแกะแล้ว เห็นจะไม่มีของพระคณาจารย์องค์ใดดีเด่น เสมอด้วยเขี้ยวเสือของหลวงปู่ปาน เล่ากันว่า เฉพาะที่ตำบลคลองด่านเองมีลูกศิษย์ซึ่งใช้ฝีมือแกะเขี้ยวเสือของหลวงปู่ถึง ๕ คนด้วยกัน แต่ละคนฝีมือแตกต่างกัน เขี้ยวเสือที่แกะมีขนาดไม่สู้ใหญ่โตนัก ส่วนมากปากเม้มหุบสนิท ตั้งแต่ขนาดปลายนิ้วก้อยจนถึงขนาดโตกว่าหัวไม้ขีดไฟเล็กน้อย เรียกว่า เสือสาธิต เสือหลวงปู่ปานนั้นหาได้ทรงคุณในทางมหาอำนาจและคงกระพันเสมอไปไม่ ที่เป็นเสือใจดี เหมาะสำหรับการทำมาหากินก็มี ส่วนมากทำให้สำหรับกุลสตรี

นอกจากนั้นบรรดาผู้ที่เคารพนับถือในตัวหลวงปู่ตามต่างจังหวัด ก็ยังมีการแกะเขี้ยวเสือ รอโอกาสที่ท่านธุดงค์มาปักกลดหรือบางทีก็นำไปถึงวัดเพื่อให้ท่านลงให้

เสือหลวงปู่ปานทุกตัวจะไม่ปรากฏอักษรเลขยันต์ใดๆ ทั้งสิ้น ให้สังเกตที่ก้นเสือจะมีรอยวนด้วยเหล็กจาร มีลักษณะคมลึกหรือบางตัวอาจมีพิเศษที่ใต้คางเป็นตัว "อุ" แม้จะใช้ไปนานปี ก็ยังพอเห็นร่องรอยชัดเจน ปัจจุบันเขี้ยวเสือปลอมเกิดขึ้นมาก เพราะของจริงแม้เพียงจะหา ก็รู้สึกว่าจะไม่ค่อยจะ

พระครูนันท์ธีราจารย์ (หลวงพ่อเหลือ) วัดสาวชะโงก

<http://www.amuletheritage.com/pdf/a74.pdf>

พบเห็นง่ายนัก เขี้ยวเสือปลอมจะถูกนำไปทอดด้วยน้ำมันผสมด้วยขมิ้น เพื่อให้แลเห็นเป็นเขี้ยวเก่า แต่ก็พิจารณาไม่ยากเพราะมีผิวกระด้างติดกับของจริง และการวนกันไม่ชัดเจนเหมือนของจริง เสือบางตัวถูกแช่ด้วยน้ำมันมานานปีจนออกสีน้ำตาลไหม้ กล่าวกันว่าหลวงปู่ปานท่านให้น้ำมันสำหรับเลี้ยงเสือ

นอกจากเสือของหลวงปู่ปานแล้ว หลวงปู่เรื่องยังสร้างเขี้ยวเสือแกะขึ้นเหมือนกัน แต่มีลักษณะแบนกว่า และมีเลขยันต์ปรากฏตามตัวเสือ ผู้รู้บอกว่าเป็นเขี้ยวหมี เพื่อมิให้ซ้ำแบบกับหลวงปู่ปาน ต่อมาเจ้าอาวาสรุ่นหลัง คือ หลวงพ่อสาย ได้สร้างเสือแกะแบบเดียวกับหลวงปู่ปาน อายุของเสือก็ร่วม ๓๐ ปีแล้ว ไกล่จะเป็นของเก่า ขอให้พิจารณายันต์กันหอย จะไม่คมลึกเหมือนของหลวงปู่ปานและความเก่าของเขี้ยวเสือยังไม่เก่าพอ แต่ก็จัดว่าดูยาก เมื่อเทียบกับเขี้ยวเสือหลวงพ่อสายที่ถูกใช้และ เขี้ยวเสือหลวงปู่ปานที่ถูกเก็บ แต่อิทธิฤทธิ์นั้นยังห่างไกลกันมากไม่เหมือนองค์ครู หลวงปู่ปานเสกเขี้ยวเสือแกะของท่านด้วยพระคาถาหัวใจเสือโคร่ง “พยัคฆ ไผ พยัคฆา ลัพพะคี อิติหัมหิมฮิม” ปลุกจนมันกระโดดกินหมู เป็นอันใช้ได้

หลวงพ่อกเฮลื้อ วัดสาวชะโงก เคยเรียนวิชาเสกเขี้ยวเสือกกับหลวงปู่ปาน ขณะที่ออกธุดงค์มีพระภิกษุที่วัดบนคลองด่าน เกิดไม่ทันหลวงปู่ปาน ประสงค์จะได้เสือกายสิทธิ์ไว้ใช้ป้องกันตัว จึงเตรียมให้ช่างแกะเขี้ยวเสือกไว้ทั้งหมด ๕ ตัวด้วยกัน ตัดยามไปด้วย พอสบโอกาสจึงขอร้องให้หลวงพ่อกเฮลื้อ ช่วยเสกให้ หลวงพ่อกสั่งให้หาหัวหมูบายศรีเตรียมไว้ แล้วกระซิบบว่าเวลาตีสี่ให้ลุกขึ้นมาดู ก็ปรากฏเห็นหลวงพ่อกกำลังบริกรรมปลุกเสกเขี้ยวเสือกทั้งห้าตัวอยู่ เสือกเริ่มไหวตัว ได้ยินท่านพูดว่า เจี๊ยะ เจี๊ยะ เจี๊ยะ ทันใดนั้น โหงวໄສทั้งห้าพากันพุ่งตัวเข้าใส่หัวหมูจนศีรษะจมมิด ยิ่งความปิติยินดีแก่พระภิกษุรูปนั้นอย่างยิ่งและเจ้าของเขี้ยวเสือกนั้นได้เล่าให้ฟัง

หลวงพ่อกหาบ วัดกระบกขึ้นฝั่ง อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง เคยทดลองเสกเขี้ยวเสือก ท่านให้แกะเขี้ยวเสือกขึ้น ๙ ตัว มีจำฝูงตัวหนึ่ง ใหญ่กว่าหมู นำใส่ขวดโหล ปลุกเสก ปรากฏว่าตัวจำฝูงปีนขวดโหลออกมา และนำลูกฝูงวิ่งเข้าป่าหมด ท่านเรียกไม่กลับ เลยเลิกสร้าง เพราะไม่มีबारมีทางนี้

เมื่อหลวงปู่ปานไปธุดงค์รุกขมูล ณ ที่ใด ท่านจะพิจารณาด้วยฌานสมาบัติ หากเห็นว่าบังเกิดนิมิตในอนาคตตั้งสัญญาว่า สถานที่นั้นจะเป็นสถานที่สืบพระศาสนา ท่านจะฝังเสือกไว้ตัวหนึ่งและต่อมาก็จะมีสาธุชนมาช่วยกันบูรณะเป็นวัดขึ้น เช่น วัดสองคลอง วัดปานประสิทธิ์ วัดสี่ล้ง มีชาวอิสลามผู้หนึ่งเห็นการกระทำของหลวงปู่ พอหลวงปู่ถอนกลด เดินทางจาริกแสวงบุญต่อไป ก็หาโอกาสในยามค่ำ คืบลักลอบขุดเขี้ยวเสือก เพื่อที่จะได้ของดีไว้คุ้มครองป้องกันตัว ที่สุดก็ต้องทิ้งจอบวิงหนีแทบไม่ทัน เพราะขุดไปไม่กี่ที ปรากฏเป็นเสือกโครงตัวมึนมา ยืนแสร้งเขี้ยวคำรณ ทำท่าจะตะปบศีรษะคนขุดเลยเหมือนเป็นการประกาศไม่ให้ผู้ใดมาข้องแวะในเรื่องนี้

ในการสร้างเขื่อนชลประทานไชยานุชิต (บางแหล่งข้อมูลว่า เป็นเขื่อนกั้นน้ำเค็มมีประตูน้ำ เรียกชื่อว่า ประตูน้ำชลหารวิจิตร) ที่ตำบลคลองด่าน เพื่อกั้นน้ำทะเล เลยวัดหลวงปู่ปานไปเพียงเล็กน้อย มี

ประโยชน์ในการเกษตรกรรมจำนวนหลายหมื่นไร่ กั้นเท่าไรก็ไม่มีทางสำเร็จเพราะกระแสน้ำไหลแรงมาก หลวงปู่ปานใช้เชี้ยวเสือแกะของท่านขว้างลงไป ประหนึ่งกุมภกัณฑ์ทอดน้ำ ทำให้ด้านทานกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากเป็นผลสำเร็จ จึงลงมือสร้างเขื่อนได้ ในการวางศิลาฤกษ์สร้างเขื่อนนี้ ลั่นเกล้าฯ สมเด็จพระปิยะมหาราชทรงเสด็จเป็นประธานพิธี หลวงปู่ปานให้เณรน้อยถือพานบรรจุเชี้ยวเสือแกะ ๕ ตัวเพื่อทูลเกล้าถวาย เณรน้อยเกิดประหม่า หกล้มทำให้เชี้ยวเสือแกะปลัดตกลงไปในน้ำหนึ่งตัว หลวงปู่ปานใช้ให้คนไปหาเนื้อหมูมาผูกเชือกหย่อนลงในน้ำ ปรากฏว่ามีเชี้ยวเสือกัดติดแน่น สมเด็จพระปิยะมหาราชเจ้าทรงแยมพระสรวล และเลื่อมใสในตัวหลวงปู่ปาน พระราชทานสมณศักดิ์ให้เป็นที่ พระครูนิโรธสมาจารย์ (บางแหล่งข้อมูลว่า พระครูพิพัฒน์นิโรธกิจ) และขอบตรัสเรียกว่า พระครูป่า แต่ชาวบ้านและคนทั่วไปไม่มีใครนิยมเรียกท่านพระครู มีแต่เรียกหลวงพ่อหลวงปู่กันทั้งนั้น

หลวงปู่ปานลง เชี้ยวเสือและตะกรุดโทนซึ่งสร้างด้วยตะกั่วเป็นส่วนใหญ่ ส่วนพระเครื่องนั้นหลวงปู่เรื่อง กับหลวงปู่อิมเป็นผู้สร้าง หลวงปู่ปานช่วยเสก หลวงปู่อิมนั้นเดินทางไปถึงประเทศพม่าและมรณภาพ ปรากฏว่าร่างกายท่านไม่เน่าเปื่อย พระเครื่องของท่านเป็นพระผงผสมว่าน สูงกว่าพระที่เชียร์กันเป็นไหนๆ นักเลงหลายคนมักปรารภว่า ใครมีพระหลวงปู่อิม แมลงวันไม่ได้ตอมเลือด ส่วนพระปิดตาสองหน้า เนื้อผงเคล้ารัก ที่ตู่กันว่าเป็นพระหลวงปู่ปานนั้นไม่เป็นความจริง แม้พระปิดตาบางองค์ที่ดีเป็นพระหลวงปู่ปาน แม้ที่ตำบลดคลองด่านเอง สืบไปสืบมา บางทีก็เป็นพระที่สานุศิษย์ท่านสร้างขึ้น ไม่มีการยืนยันแน่นอน

เครื่องรางของขลัง เสือหลวงปู่ปาน

เสื่อหลวงปู่ปานตัวผู้ หุบปาก หน้าแมว

เสือหลวงปู่ปานตัวผู้ อ้าปากและแลบลิ้น ยันต์กอหญ้า

เกลือหลวงปู่ปานตัวผู้

เสือหลวงปู่ปานตัวผู้

<http://www.amuletheritage.com/p-9.html>

เถื่อหลวงปู่ปานตัวผู้

รูปหล่อหลวงปู่ปาน ฝังเขี้ยวเสือ

<http://www.amuletheritage.com/p-9.html>

วัดมงคลโคธาวาส (วัดหลวงพ่อบาน)

วัดมงคลโคธาวาส หรือ วัดหลวงพ่อบาน เป็นวัดราษฎร์สังกัดคณะสงฆ์ฝ่ายมหานิกาย ตั้งอยู่ในตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ อยู่ใกล้กับตลาดคลองด่าน ที่ดินที่ตั้งวัด มีเนื้อที่ 45 ไร่ 3 งาน 75 ตารางวา มีที่ธรณีสงฆ์ จำนวน 2 แปลง เนื้อที่ 45 ไร่ 2 งาน 38 ตารางวา

เป็นวัดที่หลวงพ่อบาน เกจิอาจารย์ชื่อดังในสมัยรัชกาลที่ 5 เคยจำพรรษาอยู่และพัฒนาวัด จนกลายเป็นวัดสำคัญของอำเภอบางบ่อในปัจจุบัน วัดมงคลโคธาวาส สร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2300 เดิมมีชื่อว่า “วัดบางเหี้ยนอก” ตามชื่อตำบลบางเหี้ย ตำบลนี้มีตัวเหี้ยอยู่จำนวนมาก

ต่อมาได้รับพระราชทานชื่อจากพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ในครั้งพระองค์เสด็จมาประทับแรมอยู่ที่ประตูกันน้ำแม่น้ำบางเหี้ย (ประตูระบายน้ำชลหารพิจิตรในปัจจุบัน) เป็นเวลา 3 คืน เมื่อต้นปี พ.ศ. 2452 และได้สนทนารธรรมกับหลวงปู่ปาน เป็นที่สำราญพระราชหฤทัย พระองค์ได้พระราชทานชื่อตำบลบางเหี้ย เป็น ตำบลคลองด่าน เพื่อเป็นสิริมงคล และพระราชทานสมณศักดิ์ถวายหลวงปู่ปานเป็น พระครูพิพัฒน์โรธกิจ (ปาน) ต่อมาวัดได้เปลี่ยนชื่อมาเป็น "วัดมงคลโคธาวาส" แต่ประชาชนทั่วไปยังติดเรียกขานกันว่า "วัดหลวงพ่อบาน"

วัดได้รับวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2512

สิ่งที่น่าสนใจในวัดนี้ก็คือ รูปหล่อของหลวงพ่อบาน ซึ่งประดิษฐานอยู่ที่กุฏิของท่าน รูปหล่อนี้ทำขึ้นก่อนที่ท่านจะมรณภาพ โดยประชาชนที่มีความเคารพบูชาในตัวท่านได้พร้อมใจกันทำขึ้นเพื่อไว้เป็นที่บูชากราบไหว้แทนตัวท่าน และในวันขึ้น 5 – 7 ค่ำ เดือน 12 ของทุกปี จะมีการอัญเชิญรูปหล่อของหลวงพ่อบานไปจัดงานนมัสการและปิดทองหลวงพ่อบาน ณ ที่ว่าการอำเภอบางป่อ ทั้งนี้ก็เพื่อความสะดวกในการเดินทางมาร่วมงานของประชาชนจากทุกๆ ตำบลนั่นเอง นอกจากนี้ บริเวณด้านหน้าของวัดซึ่งหันหน้าสู่คลองด่าน ยังเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการนั่งพักผ่อนหย่อนใจ อีกด้วย

รายนามเจ้าอาวาส

หลวงพ่อกัน

พระครูพิพัฒน์โรธกิจ (ปาน)

หลวงพ่อเรือน

พระครูสุทธีรัตน์ (ทอง)

พระปลัด แว

พระครูมงคลสาธุวัฒน์ (ชื่น ธมฺมโชติ)

พระครูมงคลพิพัฒนคุณ (บรรจง เสตวณฺโณ)

การเดินทาง: จากสามแยกสมุทรปราการ ให้เลี้ยวซ้ายไปตามถนนสุขุมวิทสายเก่า (ทางไปบางปู) ประมาณ 30 กิโลเมตร เมื่อข้ามสะพานคลองด่าน ให้เลี้ยวซ้ายบริเวณเชิงสะพานและไปตามถนนทางเข้าวัดมงคลโคธาวาส ผ่านตลาดคลองด่านตรงไปประมาณ 500 เมตร ก็จะถึงวัด หรือใช้บริการรถโดยสารประจำทางปรับอากาศ ขสมก. สาย 25, 102, 142, 145, 507, 508, 511 และ 536 รถโดยสารประจำทางธรรมดา สาย 25, 102 และ 145 ลงตลาดปากน้ำ แล้วต่อรถประจำทางปากน้ำ-คลองด่าน เมื่อถึงตลาดคลองด่าน สามารถต่อรถรับจ้างเดินทางถึงวัด วันและเวลาทำการ: ทุกวัน ตั้งแต่เวลา 08.30 – 16.30 น. ค่าเข้าชม: ฟรี

ที่มา :

dharma-gateway, <http://www.dharma-gateway.com/> , ประวัติหลวงพ่อบาน อัครคปณโณ
วัดมงคลโคธาวาส (วัดบางเหี้ย).

dharma-gateway, <http://www.dharma-gateway.com/> , ประวัติหลวงปู่ปาน
วัดมงคลโคธาวาส โดย ปรีศนา ประชากร (ปถม อาจสาคร) จากหนังสือที่ระลึกงาน
ฌาปนกิจศพคุณแม่หรี ออาจสาคร เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๑๙.

โรงเรียนหลวงพ่อบานคลองด่านอนุสรณ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 6,
<http://lka.ac.th/> , ประวัติหลวงปู่ปาน.

สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรปราการ, <https://province.mots.go.th/> ,
วัดมงคลโคธาวาส หรือ วัดหลวงพ่อบาน, โพสต์ ๐๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑.

Thailand Top Vote, <https://www.thailandtopvote.com/> , วัดมงคลโคธาวาส
สมุทรปราการ ขอพรหลวงพ่อบานตามหาของขลังวัดตั้งเมืองปากน้ำ, โพสต์ ๑๗
กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๙.

Faiththaistory, <https://www.faiththaistory.com/> , ไหว้หลวงพ่อบาน สูดยอดพระเกฉิไทย
วัดมงคลโคธาวาส, โพสต์ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๘.

Pantip, <https://pantip.com/> , วัดมงคลโคธาวาส หรือ วัดหลวงพ่อบาน ณ คลองด่าน,
โพสต์ ๑๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๖๐.

travel.mthai.com, <https://travel.mthai.com/> , ไหว้พระ 5 วัด สมุทรปราการ สะสมบุญ เพิ่ม
มงคลชีวิต, ๐๗ กันยายน พ.ศ.๒๕๖๑.

สายไฟฟ้าพาเที่ยว, <http://www.bccchannel.com/> , วัดมงคลโคธาวาส (วัดหลวงพ่อบาน).

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี , <https://th.wikipedia.org/wiki/> , วัดมงคลโคธาวาส,
โพสต์แก้ไขล่าสุด 3 มิถุนายน พ.ศ. 2565.